

2. Vlagen van wat er is gebeurd

In het voorwoord benoemde ik al wat herinneringen die mij goed zijn bijgebleven.

Mijn moeder heeft helaas nog meer dingen gedaan die voor veel mensen ondenkbaar zijn, vooral voor moeders.

De gebeurtenis met de buurman is, denk ik, het begin van de neerwaartse spiraal geweest. Mijn ouders waren toen nog samen. Ik kan mij niet herinneren dat ze ruzies hadden.

Maar toen kwam er een nieuwe buurman op de galerij wonen en hij was ietsje jonger dan mijn vader en het was (volgens mij) gewoon een gezellige man. Hij reed ook motor, net zoals mijn ouders, dat was het.

Tot die ene avond. Een normale avond waarop mijn moeder mij in bed instopte, ze kwam bij me op bed zitten en zei ineens: 'Ik heb een oogje op de nieuwe buurman, maar niet tegen je vader zeggen hoor!' En toen liep ze mijn kamer uit.

Ik weet niet of ik het ooit nog tegen mijn vader heb gezegd, maar hij wist of voelde het al. Hij negeerde die buurman ineens compleet, vooral nadat mijn moeder was weggegaan.

De avond dat mijn moeder wegging, was ik bij Ammie. Dit had mijn moeder voorgesteld. En Ammie had een bad, dus ik vond het natuurlijk altijd leuk om bij haar te logeren.

Toch kon ik die avond niet slapen en was ik stiekem uit bed gegaan en keek ik vanuit de gang mee naar de televisie. Tot mijn vader belde. Het gesprek kon ik niet horen en ik weet ook niet meer wat Ammie tegen mij had gezegd. Hoe dan ook gingen we direct terug naar mijn vader.

Toen we aankwamen, zat mijn vader huilend aan de keukentafel. 'Je moeder is weggelopen.'

Ik ging op zijn schoot zitten en we zaten samen te huilen en probeerden elkaar te troosten. Ammie wreef over mijn arm om ook troost te bieden. Van de daaropvolgende dagen kan ik mij niets meer herinneren. Wel werd het duidelijk dat er een rechtszaak kwam en dat het een vechtscheiding ging worden.

Nog voor de rechtszaak kwam mijn moeder (volgens mij) twee keer langs.

De eerste keer kwam ze praten met mijn vader en spullen halen. Ik zat in de woonkamer tegen de kachel en van daaruit kon ik de voordeur zien en de keukenstoel waar zij op zat.

Zonder naar mij te vragen of ook maar naar mij om te kijken ging ze weer weg. Ik kreeg geen hallo, geen gedag, niets.

De tweede keer kwam ze weer spullen halen. Toen zag ze me wel staan en vroeg ze of ik een nachtje bij haar wilde slapen. Ik wilde mijn vader niet alleen laten, maar hij zei dat als ik wilde gaan, ik mocht gaan. Met veel twijfel ben ik toch gegaan. Toen ik naar papa zwaaide, zag ik hem weer huilen aan de eetkamertafel. Het zorgde ook voor tranen in mijn ogen. Terwijl mijn moeder al aan het einde van de galerij was.

Eenmaal bij haar flat aangekomen ging het ongemakkelijk. We zaten op de bank en ik vroeg waarom ze nou was weggegaan. Maar ik kreeg geen antwoord. Het bleef gewoon stil.

Het werd al donker en ik kon niet slapen. Ik was een beetje misselijk en voelde mij niet op mijn gemak. Waarschijnlijk heimwee.

Ik vertelde dit aan mijn moeder en ze antwoordde met: 'Ga maar naar huis, straks word *ik* nog ziek.'

En toen liet ze mij door het donker, alleen, tien minuten naar huis fietsen, waar mijn vader mij opgelucht en met open armen ontving.

Vanaf dat moment wist ik dat ik geen contact meer met haar wilde. Het leek wel alsof ze ineens niet meer om mij gaf, want wie doet nou zoiets?!

Eén keer kwam ze onaangekondigd langs bij mijn basisschool toen ik naar huis ging. Ze knuffelde me en vertelde me hoeveel ze mij miste. Toen voelde ik al dat onze band gebroken was.